

Dinică Cristian Ovidiu

11 Septembrie

1

Bem

pasărea fără aripi
se așază la masă cu noi;
are ciocul îmbibat în sângele scurs,
uimitor,
peste timpul rănit pe care îl cercetăm
prin ecranul cu pești toxici, alături
de halba cu bere sortită
să aducă aerul bolnav al
rației de viață.
Liniștita prăbușire ne inundă venele
la New York se moare.
Mâine este ziua mea.

2

Turnați în cenușă

Ciocul păsării se înfige în trupul de sticlă
în zbor dezarticulat cu aripi risipite.
Bolnav pasărea sapă în
cercul înfierbântat al aerului otrăvit,
se rup cuvintele pământului care frânge
cerul rănit în compasul incandescent.
Inimi planează și se strivesc de betonul încins
tremură carnea lăsată să curgă
cu izvor tăcut se împlinește destinul
plecării din trup.
Cei ce devin zi rup groaza în silabe
sunt fiii neajunși ai tăcerii
se nasc în oceanul de ochi

cu brațe desprinse, turnați în cenușă
vocile lor hașurate
traversează versetul topirii într-o ființă.

3

Primele Ore

În sângele învolburat frica bântuie
în perfuzii.

Văzduhul înghite suflarea.
se așterne tăcerea în copaci.

Ninge peste apa interzisă
Umbra vieții miroase a duhoare,
fuga continuă din timpul suferind
spre colindul de iarnă.

Vânătorul sună din goarnă,
căprioare traversează orașul,

într-un decor pustii
rujul iubirii

își tulbură culoarea.

Se aud primele sirene,
iarba va răsări prin ciment.

4

Aripile noastre

Sânul tău gust al piersicii plânge

în epava unui vis răstignit
expus zborului neterminat

nu-ți fie frică,

norii poartă chipul nostru

vom avea aripi

din tencuială trupurile captive

se vor desface în lumină

ușile deschise

vor lăsa iarna în toamnă

este timpul

să abdicăm

din visul care decora altădată cerul
în căutarea primăverii.
Nu-ți alunga zâmbetul
vreau să-l păstrez
în ființa care se zămislește
din foc și cuvinte
în liniștea așternută
vom avea aripi

5

Gândul fiului

De astăzi mama va împleni așteptarea
în părul păpușilor din geam
cu cârlionți de mătase din pletele lunii
pe buze le va pune ruj din praful de stele
își va dori la masă fiul
dar acesta nu va mai avea suficientă lumină să
învețe numărătoarea secundelor în drumul spre casă.
în mod permanent
ea va locui în salonul dimineților albastre,
căluții de mare și berzele o vor însoți.
Din coșul lui cu rufe purtate
va scoate cântecul de patefon pe care îl ascultau împreună,
apoi meticuloasă îl va înveli în straie
de duminică.
După amiaza va pregăti cina pentru timpul
șchiop

6

Telefonul

La capătul firului
sunt secunde pe care timpul le înrămează
spaima de a nu pierde zâmbetul bogat al toamnei
desprinde silabe din carnea cuvintelor
se naște strigătul de iarnă al fricii stăpâne din sânge
întunericul iscălește vocale pe diapazonul vocii
clinetul metalic îmbracă stingher singura chemare
stinsă în marea de foc a zborului

7

Pompierul

sângele se preschimbă în durere
aerul toxic te învăluie gata
să acopere sirena ce te orbește
cu sunetul ei
de la capăt sunt rândurile
arate în toamnă în care berzele
își au cuibul în cuvinte
totul sună atât de straniu
încât ecoul se pierde
sub lespezi de apă fierbinte
am pieptul încordat de căutare
platoșa grea de nerespirat
strivește numele tău Doamne

8

Arhitecții Morții

cuvintele lor aspre
chipuri în zigurate negre
închide aerul încărcându-l
cu febrilitatea gesturilor
inutile ce pot despați imaginile
după culoarea neagră
odihnește faptele

acoperind cu beznă chipurile
de arhitecți ai morții,
umbrele li se adună să cânte
în corul ucigașilor fără simbricie

9

țipete hâde

țipete sfâșie spațiul
pătrunde prin vertebrele aerului
cu neuronii vătuiți
acoperă vuietul lacrimilor
arșița topește orice cuvânt
afișează alfabetul tăcerii
albastră moartea
străbate carlinga inimii
strigătele în chemarea
genunii
ard neputința respirației

10

soțul

în încăperea din care-ți scriu
cuvintele ard,
tăcerea este fierbinte,
aerul mușcă din mine,
aripi de foc mă bat pe umeri,
privirile piloților ce au spart peretele
asemeni unei jucării
mă urmăresc insistent,
memoria urlă să-ți duc zâmbetul
în trupul ivit din frică.

11

Liftul

între etaje închis
în fierul contorsionat
liftul îmi este sicriu,
nu pot să privesc cerul,
fierul mă strivește,
nu-i drept
nu sunt demn de sacrificiu,
ce să înțeleg?
când cerul nu mai este,
tălpile se descompun de durere,
nu mai am țipăt,
acum cu mine moare copilul din suflet
imatur rămân în față durerii.

12

Praf

orizontul pângărit sub cupola toamnei
se acoperă de tăcere,
egoistă este zarea,
din mormane de moloz
se ridică praful,
pompierii nu mai sunt
s-au înecat să-și ceară nemurirea,
strada este învăluită în armonia
dezechilibrului,
moartea suverană domină așteptarea,
ironic și cinic mușc din culoarea gri a armistițiului.

Fotografii generate de AI + Internet

Editare AG

Saga Publishing 2024